

Barbara Cartland

Puuduta tähte

Barbara Cartland

Touch a Star

1982

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Linda Ruud

Korrektor Inna Viires

Copyright © Cartland Promotions 1982

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2001 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10326

ISBN 978-9949-20-063-4

Autori märkus

Möödunud sajandi algul hakkasid Vene vürstid Euroopas uskumatult suurejoonelisi pidusid pidama.

Nende pöörane ekstravagantsus sai alguse Venemaal Nikolai I ajal, kes uskus, et võimu parim väljendus seisneb hiilguses. Ta palkas tuhandeid töömehi, kes muutsid tema aiad idamaisteks paleedeks või balliruumid aedadeks, mida kaunistasid kiviktaimlad ja skulptuurid.

Muinasjutuliselt rikkad aadlikud saatsid oma mõisavalitsejad Dresdenisse või Sevres'i, et nood sealt 500-osalise lõunaserviisi hangiksid, mis siis suure vaevaga veovankrites Venemaale toimetati. Üliküllusliku peo lõppedes kasutati nõusid veel vaid märkiviskamiseks.

Hiilgavad vürstid pidasid end Pariisis ning Baden-Badenis üleval suurejooneliselt priisates, ehtides oma lemmikuid *pointe de luxe*iks* juveelidega ning Venemaal külastades kaunistasid nende daamide saane smaragdid.

* luksuse tipuks (prantsuse k.)

Prantslastele õpetasid ekstravagantsust Teise keisririigi aegsed kurtisaanid. Inglanna Cora Pearl'i ehted olid väärt miljon franki ning tema korraldatud õhtusöökidel lebasid virsikud ja viinamarjad Parma kannikestel, mille väärtus ulatus tuhande viiesaja frangini. Ta tantsis põrandal, millele oli puistatud vagunitäis eksootilisi orhideesid, ning üks tema armukestest saatis talle kingituseks massiivse hõbedast hobuse, mis oli täidetud juveelide ja kullaga.

Esimene peatükk

1899

Läbi metsa kodu poole jalutades ümises leedi Lina Cressington-Combe endamisi viisijuppi.

Oli päikeseline päev aprilli alguses, põõsastel puhkesid pungad ning esimesed lumikellukesed surusid end läbi metsaaluse lehekihi.

Lina tundis end õnnelikuna ning unustas hetkeks kõik teda lossis kimbutavad probleemid. Ta viskas peast kümned asjatoimetused, mis teda naastes ees ootasid.

Lina oli kodust pagenud peale hommikusööki. Isa oli eelneva öö joomingu tõttu jälle tujust ära olnud.

Pärast seda, kui Lina ema kaks aastat tagasi suri, oli mees püüdnud lohutust leida joomisest ja hasartmängudest.

Lina ei jõudnud seda isale piisavalt tihti korrata, et

selline elu laastab mehe tervise. Lisaks ei saanud nad endale kaotusi kaardilauas sugugi lubada.

“Palun, isa, võta ometi aru pähe!” anus Lina teda mitte ühe korra, vaid tuhandeid kordi.

Kui mees heas tujus juhtus olema, lubas ta tütrele, et ei sõida enam Londonisse, kus asi lõppes alati raha tuuldelaskmisega mängulaua ääres, ega veeda lossis olles aega härra Hector Standishiga.

Lina vihkas härra Hectorit.

Tal ei olnud halb mõju mitte ainult neiu isale. Ta jälitas ka Linat moel, mille viimane leidis olevat mitte ainult piinliku, vaid lausa ohtliku.

Viimased kümme aastat lesepõlve pidanud mees oli oma poissmehe-eluga üsna rahul olnud. Pool aastat tagasi oli ta aga esmakordselt Linat märganud.

Varem oli Lina olnud ainult laps, keda mees põsele patsutas, kui tuli külla ta isale, ning kellele ta aeg-ajalt karbi šokolaadi või oma kasvuhoonest virsikuid tõi.

Lina sai suurepäraselt aru, et noil päevil ei olnud mehe käitumine otseselt talle suunatud kompliment, vaid tingitud pigem sellest, et härra Hector oli piisavalt snooblik, mõistmaks, et seltskonna hulgas, kellega ta tavaliselt läbi käis, oli isegi vaesunud krahvil üsna kõrge positsioon.